

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Hamé s.r.o.**, IČ 282 13 556, se sídlem Na Drahách 814, Kunovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2013, č. j. 12361/13/5000-26000-711065, ve věci uložení pokuty za správní delikt na úseku provozu loterií a jiných podobných her,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2013, č. j. č. j. 12361/13/5000-26000-711065, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši **3 000 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

Včas podanou žalobou doručenu k Městskému soudu v Praze dne 14. 5. 2013 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2013, č. j. 12361/13/5000-26000-711065 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 2. 2013, č. j. 12472/13/4000-07602-203325 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle něhož byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) za několik skutků uvedených v rozhodnutí a za spáchání těchto správních deliktů jí byla uložena pokuta ve výši 500.000 Kč. Věc byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2013, č. j. 8 Af 29/2013 – 33 postoupena k vyřízení Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

Konkrétně byla žalobkyně uznána vinnou v bodě I výroku prvostupňového rozhodnutí tím, že jako provozovala zakázanou spotřebitelskou loterii s názvy:

- a) Vyhrajte každý den, týden a měsíc s nákupem kojenecké výživy zn. Hamánek a BIO Hamánek hodnotné dárky nebo hlavní cenu v hodnotě více než 35 000 Kč, která probíhala v termínu od 1. 4. 2012 do 31. 5. 2012 včetně, popsanych v pravidlech pro spotřebitelskou soutěž ze dne 22. 3. 2012 zveřejněných na www.hamanek.cz;
- b) Hamé o 14 ks robotických vysavačů RobZone ROOMY, která probíhala v termínu od 5. 3. 2012 do 22. 4. 2012 včetně, popsanych v pravidlech pro spotřebitelskou soutěž zveřejněných na www.sladkanerest.cz.
- c) „S paštikami Veselá Pastýrka“, která probíhala v termínu od 16. 4. 2012 do 15. 5. 2012 včetně, popsanych v pravidlech pro spotřebitelskou soutěž zveřejněných na www.veselapastyrka.cz.
- d) „Hrajte s Hamé o skvělé ceny“, která probíhala v termínu od 14. 5. 2012 do 8. 7. 2012 včetně, popsanych v pravidlech pro spotřebitelskou soutěž zveřejněných na www.hame-soutez.cz.
- e) Hamé Zelí, která probíhá v termínu od 1. 8. 2012 do 31. 10. 2012 včetně, popsanych v pravidlech pro spotřebitelskou soutěž zveřejněných na www.znojmia.com.

V bodě II. výroku prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyni uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Prvostupňový orgán vycházel z úplných pravidel spotřebitelských soutěží uvedených pod písm. a) až e), dále z informací uvedených na odkazovaných internetových stránkách a vyjádření a doplnění žalobkyně.

Z vyjádření žalobkyně ze dne 18. 10. 2012 vyplývá, že soutěže o robotické vysavače RobZone ROOMY (písm. b) se zúčastnilo celkem 4 461 účastníků, přičemž podmínkou účasti

v soutěži byl nákup 2 džemů Hamé o ceně cca 20 Kč, ceny byly zaslány výhercům doporučeně poštou a konání soutěže nebylo oznámeno. Soutěže „S paštikami Veselá Pastýřka“ (písm. c) se zúčastnilo 4415 účastníků, podmínkou účasti byl nákup 2 paštik Veselá Pastýřka, průměrná cena jedné paštika byla 19 Kč, cenou bylo balení vína o ceně 167 Kč bez DPH či vinotéka v ceně 1176 Kč. Garantovanou výhrou byl online sommeliérský průvodce a konání soutěže nebylo žalobkyní oznámeno. Soutěže „Hrajte s Hamé o skvělé ceny“ (písm. d) se zúčastnilo 71 327 účastníků soutěže, podmínkou účasti byl nákup výrobků 3 ks Hamé blíže nespecifikované ceny, cenou pak byla sada nožů v ceně 1999 Kč bez DPH (celkem 100 ks, tedy 199 900 Kč bez DPH), anebo pánev PRESTO v ceně 999 Kč bez DPH (celkem 400 ks, tedy 399 600 Kč bez DPH). Garantovanou výhrou byla flash hra, přičemž konání soutěže nebylo oznámeno. Soutěže Hamé Zelí (písm. e) se zúčastnilo k uvedenému datu 7 324 účastníků, podmínkou účasti byl nákup 2 balení zelí značky Hamé či Znojmia o průměrné ceně 23 Kč. Cenou byla buď varná konvice Philips v ceně 355 Kč bez DPH (celkem 10 ks – tzn. 3 550 Kč bez DPH), kuchyňské nože zn. Victorinox v ceně 0 Kč v počtu celkem 20 ks) dále kuchyňská váha Sencor a kuchyňská váha Catler v ceně 0 Kč v počtu celkem po 10 ks, domácí pekárna ETA v ceně 2050 Kč v počtu 10 ks (celkem 20500 Kč), kontaktní gril Catler v ceně 4 740,644 bez DPH, celkem 10 ks – tzn. 47 406,44 Kč bez DPH) a konečně zahradní gril Weber One-Touch Premium v ceně 5 823,10 Kč, celkem 10 ks – tzn. 58 231 Kč bez DPH. Garantovanou výhrou byly tipy na sladké pečení.

V odvolacím řízení byly tyto podklady žalovaným převzaty v plném rozsahu pro přezkum prvostupňového rozhodnutí žalovaným.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, žalovaný uvedl, že má za dostatečně prokázané, že provozováním výše specifikovaných soutěží došlo ze strany žalobkyně k porušení § 1 odst. 5 zákona o loteriích. K jednotlivým námitkám uvedeným v odvolání žalovaný uvedl následující argumentaci. Pokud žalobkyně namítala, že se nejednalo o loterie, nýbrž marketingové soutěže ve smyslu stanoviska Ministerstva financí ze dne 11. 5. 2006, žalovaný zastává názor, že toto stanovisko není závazným výkladem zákona, nýbrž toliko metodickou pomůckou. Prvostupňový orgán proto nepochybil, pokud se při rozhodování řídil zákonem, a nikoliv tímto stanoviskem. Žalovaný dále připomněl, že spotřebitelské soutěže jsou nástrojem ke zvýšení prodeje zboží. Pořadatel je sice nepořádá pro zisk z vkladů, ale představují pro něj reklamní akci, přičemž náklady na tento druh soutěže jsou daňově uznatelné, a navíc provozovateli přináší nepochybně další zisk, spočívající v rozšíření počtu zákazníků a s tím související navýšení tržby. Zákon o loteriích v § 1 odst. 5 zakazuje provozování spotřebitelských loterií, přičemž ž na výši souhrnu výher jsou pojmové znaky spotřebitelské loterie obdobné spotřebitelské soutěži, tj. 1) jedná se o soutěž, anketu nebo jinou akci o ceny; 2) je přítomen prvek slosování nebo jiného náhodného výběru; 3) podmínka účasti ve formě zakoupení určitého zboží, služby nebo jiného produktu a doložení tohoto nákupu provozovateli nebo uzavření smluvního vztahu s poskytovatelem zboží, služby nebo jiného produktu nebo účast na propagační či reklamní akci poskytovatele anebo provozovatele, a to i nepřímou prostřednictvím jiné (další) osoby, 4) výhrou mohou být peněžní ceny, vkladní knížky, cenné papíry, pojištění apod., a nemovitosti nebo nepeněžitě plnění, služby nebo ceny

ve zboží a produktech apod. Nejsou-li u soutěže všechny uvedené znaky naplněny, nelze ji podřadit pod spotřebitelskou loterii. Žalovaný k tomu dále uvedl, že v případě spotřebitelské loterie podle § 1 odst. 5 zákona o loteriích je výherce určený „*slosováním nebo jiným náhodným výběrem*.“ Ačkoliv je vymezení pojmu „náhoda“ v zákoně o loteriích spíše kusé, lze za náhodu považovat výsledek, který se stane nepředvídatelně bez rozpoznatelného lidského záměru, přičemž úspěch nebo ztráta závisí zcela či převážně na „náhodě“, nikoliv na schopnosti a znalosti účastníka soutěže.

V soutěžích vymezených ve výroku prvostupňového rozhodnutí pod písm. a), b) a e) soutěžící pro získání výhry zaslal SMS zprávu, na základě níž získal určenou výhru, byla-li doručena v předem stanoveném výherním pořadí (tzv. koncept pořadí). V soutěžích vymezených ve výroku prvostupňového rozhodnutí pod písm. c) a d) měl soutěžící na výběr mezi zasláním SMS zprávy nebo vyplněním online formuláře, přičemž pro určení výherce byl každý soutěžní den vygenerován přesný časový údaj ve formátu den/měsíc/rok a hodina/minuta/sekunda, a ten soutěžící, který zaslal SMS zprávu nebo odeslal online formulář nejbližší stanovenému výhernímu časovému údaji, získal výhru (tzv. koncept „šťastná chvíle“). Z uvedeného vyplývá, že v první skupině soutěží účastník soutěže sice předem věděl, kolikátá zasláná SMS zpráva vyhrává, neměl však technicky možnost zjistit, zda jím zasláná SMS zpráva bude výherní. Účastník soutěže se mohl uvedených soutěží zúčastňovat i opakovaně, tím však pouze zvyšoval pravděpodobnost výhry a neovlivňoval náhodný výběr. U druhé skupiny soutěží účastník soutěže ani neměl možnost předem zjistit, v který čas bude příslušný výherní okamžik, a kdy tedy nastane rozhodující náhodný výběr. V posuzovaných případech tudíž měla náhoda na výhru více než jen vedlejší vliv a relevantním aspektem zůstal výskyt nejisté události. V tomto ohledu odvolací orgán shledává rozpor stanoviska Ministerstva financí ze dne 11. 5. 2006 se zněním zákona o loteriích, neboť nelze připustit, že u soutěže s předem stanoveným pořadím je vyloučena náhoda, pokud účastník soutěže má možnost zaslat větší počet hlasů a jejich prostřednictvím se na základě znalosti principů fungování technologie snaží ovlivnit výsledné pořadí. Platí, že účastník řízení i při opakované účasti pouze zvyšuje své šance na výhru, ale nemá-li přístup do výpisů SMS zpráv telefonního operátora nebo programu generujícího přesný výherní časový údaj, nemůže svou výhru ovlivnit. Podstatným znakem soutěže tudíž zůstává princip slosování nebo jiného náhodného výběru. Možností opakované účasti a s tím souvisejícím zvyšováním šance na výhru se spotřebitelské soutěže spíše podobají loteriím a jiným podobným hrám upraveným zákonem o loteriích, neboť možnost ovlivnit výhru opakovaným nákupem je vlastní např. tombole, jejíž znaky jsou upravené v § 2 písm. b) zákona o loteriích. Pro spotřebitelskou loterii je relevantní podmínka účasti zakoupení určitého zboží či služby nebo jiného produktu a doložení tohoto nákupu provozovateli nebo uzavření smluvního vztahu s poskytovatelem zboží, služby či jiného produktu nebo účast na propagační či reklamní akci poskytovatele anebo provozovatele, a to i nepřímo prostřednictvím jiné (další) osoby. Žalovaný tedy uzavřel, že nelze přisvědčit žalobkyni v tom, že v posuzovaných soutěžích chybí znaky náhodného výběru a vkladu do hry.

K samotné interpretaci pojmu „spotřebitelská soutěž“, žalovaný odkázal na své hodnocení stanoviska Ministerstva financí jako nezávazného výkladového nástroje. Ministerstvo financí ve zmíněném stanovisku kromě spotřebitelské loterie nebo soutěže popsalo i zvláštní herní koncept, tzv. marketingovou akci, na niž nedopadá zákon o loteriích,

avšak přesto je při jejím pořádání nutné dodržovat obecně závazné předpisy. Obsah pojmu „spotřebitelská soutěž“ a „loterie“ ovšem zůstal v tomto stanovisku nezměněn. Žalovaný poukázal na zastaralost předmětného stanoviska Ministerstva financí, které je zařazeno v archivu internetových stránek tohoto ministerstva. Stávající právní úprava spotřebitelských loterií a soutěží zůstala v zásadě nezměněna od roku 1999, což muselo být žalobkyni známo, neb argumentovala i důvodnou zprávou k zákonu č. 63/1999 Sb., jímž byl změněn zákon o loteriích. Citací důvodové zprávy žalobkyně de facto připustila, že se v jejím případě jednalo o spotřebitelské soutěže, neboť důvodová zpráva se vyjadřuje k zařazení spotřebitelských soutěží do zákona o loteriích. Žalovaný poukázal v tomto ohledu především na to, že pojem „hazardní hra“ nebyl legálním pojmem, pročez není patrné, proč tento pojem důvodová zpráva užívá. Není tak možné přijmout rozlišování her podle podílu hazardu, jak to namítá žalobkyně a jak je tomu ve znění důvodové zprávy.

Stran namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí o pokutě namítané účastníkem žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutek, kterým došlo k porušení zákona o loteriích, následně uvedl podmínky jednotlivých soutěží pořádaných žalobkyní a vyložil ustanovení zákona o loteriích, z nichž vycházel při uložení pokuty podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích ve věci porušení ustanovení § 1 odst. 5 téhož zákona. Jednáním žalobkyně nepochybně došlo k porušení zákona o loteriích, přičemž činností žalobkyně tedy došlo k naplnění formálních znaků správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, a to tím, že porušil zákaz stanovený v § 1 odst. 5 zákona o loteriích. Prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž uvedl podklady pro vydání rozhodnutí. Bylo tak provedeno vyhodnocení důkazů svědčících pro porušení zákonné povinnosti žalobkyně, jakož i vyhodnocení konkrétních okolností, závažnosti a rovněž délky trvání správního deliktu. Žalovaný dále připomněl, že činnost orgánů veřejné správy je spjata s principem zákonnosti a uvedený princip je třeba uplatnit zejména v případech správních řízení ve věcech správních deliktů, za něž je subjektům ukládána pokuta. Žalovaný nechápe, jakým způsobem se měl prvostupňový orgán dopustit dvojího přičítání. Pro prvostupňový orgán byla určující míra překročení zákonného limitu 200 000 Kč pro spotřebitelské soutěže, aby mohl vyhodnotit materiální stránku nebezpečnosti deliktního jednání. Úvahy o majetkovém prospěchu žalobkyně, které jsou vyčerpávajícím způsobem doloženy ve spisu, byly ze strany prvostupňového orgánu nutné pro zjištění výše očekávaného zisku při prodeji zboží vázaného na zakázanou spotřebitelskou loterii. Všechna uvedená zjištění se posléze promítla do stanovení výše pokuty, již žalovaný shledal jako transparentní a mající oporu ve spisu. Lze sice přisvědčit žalobkyni v tom, že její obchodní úspěch je spojen s celou řadou dalších činností, pořádané soutěže však žalobkyni kromě rozšíření povědomí o značce, bonusu pro spotřebitele apod. slouží především k obchodním účelům a podpoře prodeje. Komparace výše pokuty s dosavadní praxí správního orgánu by nerespektovala zásadu individuálního posouzení případu. Zároveň bylo přihlédnuto i k polehčujícím okolnostem, konkrétně pak k tomu, že se jednalo ze strany žalobkyně o první porušení zákona tohoto druhu, a že prvostupňový orgán nezjistil, že by se žalobkyně dopustila protiprávního jednání úmyslně a že v rámci správního řízení spolupracovala. Žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s podklady pro rozhodnutí a uložená pokuta byla přiměřená.

III. Žaloba

V žalobě brojila žalobkyně proti napadenému rozhodnutí z následujících důvodů.

Předně žalobkyně namítla, že zásada legality nemůže být uplatňována bez ohledu a vzájemného provázání s ostatními zásadami správního práva, mj. i s těmi, na jejichž porušení žalobkyně upozorňuje, tj. zásada právní jistoty a ochrany důvěry v právo, zásada předvídatelnosti práva a také přezkoumatelnosti jakožto vyjádření práva na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny. Navíc zásada legality bezpochyby zahrnuje i vázanost správních úřadů ústavními předpisy. V tomto ohledu připomněla žalobkyně vázanost správních orgánů stanoviskem Ministerstva financí, které bylo podle jejího názoru pro správní orgány závazné.

Žalovaný též nevysvětlil, v čem by měla spočívat nejednoznačnost či zastaralost tohoto stanoviska. Taktéž nevysvětluje, v čem byl „tehdejší technický a právní stav“ odlišný od toho dnešního. Stanovisko Ministerstva financí je mezi subjekty v dané profesní oblasti všeobecně známé a přístupné v elektronické formě. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí změnu svého náhledu na danou problematiku vysvětluje, žalobkyně trvá na závěru, že rozhodovací praxe finančních úřadů (orgánů státního dozoru) měla být oznámena předem, veřejně a transparentně, přičemž žalobkyně odkázala na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57.

Žalobkyně se zásadně ohradila proti úsudku žalovaného, že citací důvodové zprávy žalobkyně de facto připouští, že se jednalo o spotřebitelské soutěže, neboť důvodová zpráva se vyjadřuje k zařazení spotřebitelských soutěží do zákona o loteriích. Žalobkyně podle svých slov dokladuje pouze neuspokojivý stav právní úpravy jako jeden z aspektů, které snižují právní jistotu v dané oblasti.

Z hlediska odůvodnění výše pokuty považovala žalobkyně za velmi překvapivé vyjádření, že komparace výše pokuty s dosavadní praxí prvostupňového orgánu by nerespektovala zásadu individuálního posouzení. Pokud správní orgán takovou praxi nevytvořil anebo ji není schopen či ochoten doložit, popř. dosavadní praxi zásadně změnil, jedná podle názoru žalobce libovolně. K tomu žalobkyně odkázala na ustálenou judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 As 72/2009.

Konečně v poslední žalobní námitce žalobkyně připomněla, že své podezření na porušení zákazu dvojího přičítání ze strany prvostupňového správního orgánu žalobkyně ve svém odvolání jasně vysvětlila. Žalovaný se s tímto podezřením nikterak nevypořádal. Výše uvedené vyjádření žalovaného tak považuje žalobkyně za zcela nedostačující.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření reagoval na žalobní námitky následovně.

K první žalobní námitce uvedl, že žalobkyně klade velký důraz na stanovisko Ministerstva financí ze dne 11. 5. 2006 označené jako „Akce o ceny – herní koncepty, které nepodléhají

zákonu č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů“ a opírá o ně svůj závěr, že pět prodejních akcí žalobkyně specifikovaných v napadeném rozhodnutí nepodléhalo režimu zákona o loteriích, a proto byla pokuta uložena protiprávně. Žalovaný předně podotkl, že takové stanovisko nemá povahu pramene práva a představuje pouze názor autora takového stanoviska v určitém čase. Z neformálního způsobu publikace stanovisek také plyne, že není upraven způsob, jakým má dojít k překonání již neaktuálního stanoviska. Není tudíž ani vyžadováno, aby již překonaná stanoviska byla odvolávána či popírána. Tento závěr žalovaný podpořil poukazem na dikci samotného stanoviska, v němž je uvedeno, že „*má charakter pouze určité pomůcky pro provozovatele akcí o ceny a nejedná se o závazný výklad zákona*“. Orgán státního dozoru nad loteriemi tedy není takovým stanoviskem vázán. K tomu ještě žalovaný poukázal na obdobné vnitřní předpisy, kupř. tzv. D-pokyny v oblasti daní a „SPČ“ v podmínkách celní správy, na jejichž základě se může postupem času vytvořit správní praxe, přičemž citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251. Předmětné stanovisko Ministerstva financí podle názoru žalovaného nezaložilo správní praxi, již by se mohla žalobkyně dovolávat.

K námitkám týkající se neprovedení komparace výše uložené pokuty s výšemi pokut uložených žalovaným v minulosti žalovaný uvedl, že při rozhodování jednotlivých případů hodnotí každý případ zvlášť na základě kritérií stanovených příslušnými právními předpisy a jakékoliv srovnání s jinými případy není na místě. Navíc podle žalovaného ještě v oblasti loterií doposud nedošlo k vytvoření správní praxe v takové podobě, jak o ní hovoří žalobce, a tudíž by ani srovnání s jinými případy nemělo správnou vypovídací hodnotu.

Žalovaný dále uvedl, že považuje i nadále oba způsoby, jimiž byly ve všech pěti specifikovaných soutěžích uvedených ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu pod písm. a) až e) vybírání výherci, za náhodné. Ať už se jedná o metodu formou SMS, nebo způsobu „šťastná chvilka“, pro oba způsoby platí, že pokud soutěžící zašle několik SMS, tak tím pouze zvyšuje pravděpodobnost výhry, avšak prvek náhody zůstává dominantním. V případě, že již buď okamžik výhry určený metodou SMS, či „šťastná chvilka“ nastaly, tak dochází dokonce k tomu, že se pravděpodobnost výhry nezvyšuje, neboť o přidělení výhry již bylo rozhodnuto. Náhoda by tak byla výrazně potlačena pouze za situace, kdyby soutěžící měl přesnou informaci o tom, kolik SMS již bylo zasláno, resp. u „šťastné chvilky“ přesnou informaci o tom, kdy šťastná chvilka nastane. Výherce tak sám nemůže ovlivnit ani okamžik výhry stanovený metodou SMS, ani okamžik „šťastné chvilky“. Žalovaný tedy uzavřel, že při soutěžích provozovaných žalobkyní dominovaly prvky náhody a nejistoty, s výhradou ryze teoretických situací, v nichž by mohlo dojít k manipulacím v rámci průběhu soutěže.

Žalovaný také uvedl, že „vklad“ neboli sázka není ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 zákona o loteriích považován za definiční kritérium spotřebitelské loterie, nýbrž tímto kritériem je již samotné zakoupení zboží žalobkyně, a tudíž se nevyžaduje přímý peněžní vklad. Právní úprava spotřebitelských loterií provedená ustanovením § 1 odst. 5 zákona o loteriích je totiž speciální úpravou ve vztahu k úpravě loterií nebo jiných podobných her obsažené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o loteriích.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Jelikož účastníci řízení projevíli souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, krajský soud k rozhodnutí této věci jednání nenařizoval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Mezi stranami není v předmětné věci sporu o zjištěném skutkovém stavu věci, jak byl zjištěn a zdokumentován prvostupňovým orgánem ve správním spisu, nýbrž spornou otázkou je výklad právní úpravy spotřebitelských loterií a kvalifikace skutků žalobkyně podle této právní úpravy.

Podle § 1 odst. 1 věty druhé zákona o loteriích ve znění s účinností od 1. 1. 2012 platí, že *„účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti, jakož i zajistit, aby provozovatelé loterií a jiných podobných her odváděli stanovený objem peněžních prostředků na veřejně prospěšné účely.“*

Podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích v rozhodném znění platilo, že loterií nebo jinou podobnou hrou se rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen „herní plán“). Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.

Podle § 1 odst. 5 zákona o loteriích účinném od 1. 1. 2012, které je rozhodné pro posouzení všech pěti skutků, za něž byla žalobkyně prvostupňovým správním rozhodnutím postižena (dále jen „rozhodné znění“), se za loterii nebo jinou podobnou hru se považují soutěže, ankety a jiné akce o ceny, při nichž se provozovatel zavazuje vyplatit účastníkům určeným slosováním nebo *jiným náhodným výběrem* peněžní ceny, vkladní knížky, cenné papíry, pojištění apod. a nemovitosti, a při kterých je podmínkou účasti zakoupení určitého zboží, služby nebo jiného produktu a doložení tohoto nákupu provozovateli nebo uzavření smluvního vztahu s poskytovatelem zboží, služby nebo jiného produktu nebo účast na propagační či reklamní akci poskytovatele anebo provozovatele, a to i nepřímo prostřednictvím jiné (další) osoby (dále jen „spotřebitelské loterie“). Za spotřebitelskou loterii se považují také soutěže, ankety a jiné akce o ceny, při nichž se provozovatel za výše uvedených podmínek zavazuje poskytnout účastníkům nepeněžitě plnění, služby nebo ceny ve zboží a produktech apod., jestliže souhrn všech nepeněžitých výher za všechny provozovatelem provozované hry v peněžním vyjádření *přesáhne* za jeden kalendářní rok

částku 200 000 Kč a hodnota jednotlivé výhry přesáhne částku 20 000 Kč. Provozování spotřebitelských loterií je zakázáno. Soutěže, ankety a jiné akce o ceny podle věty první a druhé provozované jedním provozovatelem, ve kterých souhrn nepeněžitých výher za jeden kalendářní rok nepřesáhne částku 200 000 Kč a hodnota jednotlivé výhry *nepřesáhne* částku 20 000 Kč, podléhají oznamovací povinnosti místně příslušnému finančnímu úřadu. Způsob stanoví Ministerstvo financí (dále jen „ministerstvo“) vyhláškou. V tomto znění platilo předmětné ustanovení s účinností od 1. 1. 2000 (účinnost novely zákona o loteriích provedené zákonem č. 63/1999 Sb.), jen bylo toto ustanovení číslováno jako § 1 odst. 4 zákona o loteriích. To se změnilo s účinností novely 300/2011 Sb. ode dne 1. 1. 2012, kdy se text předmětného ustanovení přesunul do citovaného § 1 odst. 5 zákona o loteriích.

Dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích lze pokutu až do výše 10 000 000 Kč uložit právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat ministerstvo, provozuje nebo organizuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru, nebo ji provozuje v rozporu s tímto zákonem nebo poruší zákaz stanovený v § 1 odst. 5 nebo § 4 odst. 10 zákona o loteriích.

Při posouzení věci krajský soud vycházel z premisy potvrzované ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, 5 Afs 88/2013 – 41, přístupný na www.nssoud.cz), že v oblasti správního práva trestního se přiměřeně uplatňují zásady trestního práva. Při správním trestání je přitom nutné uplatnit základní principy soudního trestání (srov. např. D. Hendrych a kol. Správní právo. Obecná část. Praha. C. H. Beck, 2006, str. 411). I na proces správního práva trestního se uplatní základní zásady spravedlivého procesu, jelikož podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva mohou být trestním obviněním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb.) řízení o sankcích ukládaných správními orgány fyzickým osobám za přestupek nebo jiný správní delikt, jakož i o sankcích ukládaných v řízení disciplinárním nebo kárném. Z tohoto pohledu nahlíží na správní trestání i Nejvyšší správní soud, o čemž svědčí jeho ustálená judikatura (srov. např. rozsudky sp. zn. 2 As 19/2006 či sp. zn. 7 As 18/2004, dostupné na www.nssoud.cz).

Mezi principy fungování materiálního právního státu náleží i princip legitimního očekávání, který je v prostředí rozhodování ve veřejné správě reprezentován zásadou rozhodování skutkově shodných či obdobných případů bez důvodných rozdílů (§ 2 odst. 4 správního řádu, § 8 odst. 2 daňového řádu). K tomuto principu se zásadním způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 -132 (publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1915/2009) ve vazbě na některé doktrinální přístupy uvedl, že *„Obecně mohou být očekávání rozdělena do dvou skupin. Za prvé se jedná o očekávání procedurálního charakteru, kdy je přislíben určitý procedurální postup, který jinak není povinný. Druhým případem legitimního očekávání je očekávání meritorního či příznivého rozhodnutí orgánu veřejné moci. Procedurální očekávání jsou chráněna tím, že je vyžadováno, aby byl přislíbený postup dodržován. Očekávání týkající se meritorního rozhodnutí jsou zpravidla chráněna procesně např. tím, že je dotčené osobě rozšířena možnost vznášet námitky, než je její očekávání vyvráceno. Dotčené osoby tedy nemají nárok na příznivé rozhodnutí, ale musí být ochráněna jejich důvěra v to, že*

rozhodující orgán dostojí svým povinnostem. S ohledem na výše uvedené rozšířený senát uzavírá, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“

Význam a sledování výkladových pravidel zejm. ústředních správních orgánů, stejně jako judikatury soudních instancí vyšších stupňů, je nezanedbatelnou součástí aplikační praxe správních orgánů zejména nižších stupňů. Jejich uplatňování při výkonu veřejné správy nelze v žádném případě a priori vylučovat. Má-li být veřejná správa službou veřejnosti, je její povinností zajistit jednotnost a předvídatelnost všech svých postupů v souladu se zásadou legitimního očekávání (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne ze dne 22. 6. 2011, čj. 10 A 24/2011-28). Podstatou vzniku určité správní praxe je tedy ustálenost určitého výkladu právní úpravy a z toho pramenící jednotný a konzistentní postup správního orgánu v určitých typech případů. Z pojmového znaku ustálenosti pak plyne, že správní orgán nemůže změnit správní praxi dle libosti, ale musí příp. změnu svého chování ve veřejnosprávních vztazích opřít buď o změnu právní úpravy, anebo alespoň odůvodněnou změnu jejího výkladu opřenou zejména o právní závěry soudní judikatury. Krajský soud zde odkazuje na názor Ústavního soudu vycházející z nálezu ze dne 4. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 613/06 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), podle něhož „*změna dlouhodobé správní praxe nebo správní judikatury za nezměněného stavu právních předpisů může nastat jen ze závažných a principiálních důvodů směřujících k dosažení určité právem chráněné hodnoty*“. Změna správní praxe navíc nemůže být opřena pouze o exces, tedy výjimečné vybočení ze správní praxe. I nekonání správního orgánu může v jednotlivých případech za určitých okolností založit legitimní očekávání, které je třeba respektovat a chránit v dalších řízeních viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 75/2005, přístupný na www.nssoud.cz).

Z tohoto výkladu působení principu legitimního očekávání v prostředí správního rozhodování vychází i krajský soud v posuzované věci. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.

V první žalobní námitce žalobkyně poukazovala na dodržování základních zásad právního státu ze strany správních orgánů, jmenovitě zásady právní jistoty a ochrany důvěry v právo, zásady předvídatelnosti práva a také přezkoumatelnosti jakožto vyjádření práva na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že nezohlednění stanoviska Ministerstva financí ze dne 11. 5. 2006 porušuje tyto principy, a to včetně zásady zákonnosti. Z uvedeného stanoviska Ministerstva financí, které je založeno i ve správním spisu žalovaného a nese název „Akce o ceny – herní koncepty, které nepodléhají zákonu č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů“ vyplývá, že akce o ceny, které nepodléhají zákonu (dále též „marketingové soutěže“), lze pro účely tohoto výkladu definovat jako takovou soutěž, která je organizována za účelem podpory prodeje, marketingových či jiných propagačních aktivit organizátora marketingové soutěže a která nesplňuje všechny definiční znaky loterie nebo jiné podobné hry či spotřebitelské loterie. Ministerstvo financí v tomto stanovisku vyjádřilo názor, že náhodu lze definovat jako právní skutečnost, která je nezávislá na vůli člověka a která tak

představuje událost povahy nepředvídatelné. V souladu s obecně závaznými předpisy ČR je nutno v případě náhody prokázat absenci vůle člověka, a tedy musí jít o událost svou povahou objektivně nepředvídatelnou a vůlí neovlivnitelnou. Prvek objektivnosti je zde třeba spatřovat i v tom, že nelze (např. v důsledku znalosti principů přírodních zákonů, resp. různých vědomostí) ovlivnit výsledek hry (pořadí). Mezi herní koncepty (marketingové soutěže), které neobsahují prvek náhody a nepodléhají tak zákonné regulaci, náleží např. vědomostní soutěže, kreativní soutěže, rychlostní a výkonové soutěže, soutěže s předem stanoveným pořadím a soutěžní koncept „každý vyhrává“.

Krajský soud k tomu uvádí, že z dikce i kontextu tohoto stanoviska Ministerstva financí vyplývá, že mělo za cíl informovat provozovatele spotřebitelských soutěží o právní regulaci zákonem o loteriích a příkladmo ukázat možnosti aplikace této právní úpravy na modelových případech. Dále krajský soud v zásadě souhlasí s tím, že se nejednalo ani o metodický pokyn Ministerstva financí adresovaný směrem k orgánům finanční správy. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí dostatečně nezdůvodnil, jak toto stanovisko ovlivnilo reálnou správní praxi orgánů finanční správy při dozoru nad provozováním spotřebitelských loterií. Je třeba velmi citlivě vnímat skutečnost, že toto stanovisko bylo adresováno subjektům vně systému orgánů finanční správy, a bylo tedy způsobilé vyvolat určité legitimní očekávání určitého postupu ze strany orgánů finanční správy v těchto věcech. Krajský soud si však na základě podkladů ve spise bez dalšího není schopen učinit úsudek, zda správní praxe v letech 2006 – 2012 byla souladná s citovaným stanoviskem, anebo nikoliv, neboť se jedná o zjištění rázu faktického, které přesahuje mantinely zjišťování skutkového stavu posuzované věci. V případě, že citované stanovisko Ministerstva financí bylo skutečně ze strany orgánů finanční správy po určitou dobu dodržováno a bylo známo mezi profesionály (tzn. obchodníky provozujícími různé marketingové akce motivované zvýšením prodeje jejich výrobků či služeb), jak tvrdí žalobkyně, pak je třeba usoudit, že se na jeho základě mohla vytvořit správní praxe, jíž se žalobkyně má právo dovolávat v rámci principu předvídatelnosti rozhodování správních orgánů. Krajský soud zejména zdůrazňuje, že citované stanovisko se podle své dikce výslovně vztahovalo na herní koncepty založené na principu pořadí, pod něž sám žalovaný kvalifikoval soutěže vymezené pod písm. a), b) a e) výroku prvostupňového rozhodnutí. Ve vztahu k těmto skutkům žalobkyně je tedy námitka rozporu postupu orgánů finanční správy s názorem Ministerstva financí naprosto opodstatněná. Co se týká skutků vymezených v písm. c) a d) výroku prvostupňového rozhodnutí, které spočívaly v pořádání soutěží na principu konceptu tzv. „šťastné chvílky“, zde krajský soud konstatuje, že tyto hry citované stanovisko výslovně ani příkladmo nezmiňuje.

Pokud žalovaný chtěl odůvodnit svůj postup, který z hlediska výkladu zákona v citovaném stanovisku představuje nepochybně závažnou odchylku, měl srozumitelně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí osvětlit, za jakého důvodu toto stanovisko nepředstavuje akceptovaný výklad zákona (tzn. zákon v materiálním slova smyslu). Jestliže žalovaný pouze podotkl, že takové stanovisko nemá povahu formálně závazného pramene práva a představuje pouze názor autora takového stanoviska v určitém čase, pak to je sice správný argument, ale nikoliv dostačující. Správní praxe totiž nenahrazuje prameny práva ve formálním slova smyslu, nýbrž je doplňuje a dotváří tím rámec platného práva v rovině společensky akceptovaných výkladů právní úpravy veřejnosprávních vztahů. Stejně tak neřeší tento problém ani tvrzení žalovaného, že stanoviska nejsou formálně publikována a není tak

upraven způsob, jakým má dojít k překonání již neaktuálního stanoviska. Jak vyplývá z úvodní rekapitulace právní úpravy, mezi lety 2006 a 2012 sice došlo ke změnám rozhodné právní úpravy, nicméně nejednalo se o změny obsahové, nýbrž pouze formální. Citované stanovisko tedy nebylo překonáno změnou dikce samotné rozhodné právní úpravy. Tento argument přitom žalovaný používá oboustranně, neb na jiném místě poukazuje na skutečnost, že toto stanovisko je již zastaralé, neboť bylo v té době uloženo pouze v archivu stránek Ministerstva financí. Ani tato skutečnost (kterou by musel krajský soud prověřit na základě dokazování obsahem internetových stránek Ministerstva financí) tak nezakládá platnost závěru, že citované stanovisko již nemůže působit jako platné výkladové vodítko při interpretaci zákona o loteriích.

V těchto nedostatecích odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřuje krajský soud natolik významnou vadu, že dospěl k závěru, že pro tuto vadu je jeho rozhodnutí v uvedeném rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a to v tomto případě zejména spočívajícím v chybějící faktické argumentaci, jak tomu bylo se správní praxí výkladu ustanovení § 1 odst. 5 zákona o loteriích. V tomto ohledu rovněž neobstojí konstatování žalovaného, že se žádná správní praxe nevytvořila, a to ani tehdy, pokud by tomu tak skutečně bylo. Pak je třeba odůvodnit, z jakého důvodu se chce žalovaný odchýlit od stanoviska Ministerstva financí coby nadřízeného orgánu a zda bylo toto stanovisko nahrazeno jiným výkladem. Žalovaný je tedy povinen se podrobně vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí s názorem Ministerstva financí uvedeným v citovaném stanovisku ve vztahu k jednotlivým skutkům žalobkyně vymezeným ve výroku prvostupňového rozhodnutí a při svých závěrech v určité míře zohlednit komplementární principy legitimního očekávání a individualizace správního trestání. Vytčené vady představují důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného (viz výrok I. tohoto rozsudku).

K ostatním žalobním námitkám, které již krajský soud neshledal důvodnými, je třeba uvést následující.

Pokud žalobkyně tvrdila, že její argumentace důvodovou zprávou k zákonu č. 63/1999 Sb., jímž byl novelizován zákon o loteriích, znamená pouze upozornění na nejasnost rozhodné právní úpravy, krajský soud podotýká následující. Argument důvodovou zprávou k zákonu č. 63/1999 Sb. samozřejmě může být použit pro zdůvodnění více závěrů, jako konec konců z principu každý právní argument ve smyslu parémie „*unius positio non est exclusio alterius*“. Žalobkyně svou argumentací touto důvodovou zprávou nepochybně zamýšlela doložit, že předmětná právní úprava prodělala určitý legislativní vývoj. Důvodová zpráva k této novele uvádí, že „*novela odstraňuje některé nepřesnosti stávající definice spotřebitelských soutěží. Novela především vypouští z definice nejasnou podmínku účasti na hře, která je definována jako okolnost, která vede k zakoupení určitého produktu. Novela rovněž vypouští jako nadbytečnou poslední větu odstavce upravující povolování spotřebitelských soutěží. Tyto soutěže jsou zahrnuty pod pojem „loterie a jiné podobné hry“ a podmínka, že je lze provozovat jen na základě povolení vydaného příslušným orgánem, je stanovena v § 4 odst. 1 zákona.*“ Krajský soud tedy dovozuje, že citovaná důvodová zpráva sice připouštěla jisté nejasnosti právní úpravy ve znění účinném před novelou č. 63/1999 Sb., avšak právě tato novela měla sloužit k jejich odstranění.

Pokud v odvolání žalobkyně namítala, že byl v prvostupňovém rozhodnutí porušen zákaz dvojího přičítání těchto skutkových okolností jak pro hodnocení viny, tak i pro hodnocení výše sankce, přičemž žalovaný se k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevyjádřil, krajský soud uvádí, že tuto námitku rovněž nepovažuje za důvodnou. Žalobkyně sice v odvolání v rámci důvodů nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí namítla, že prvostupňový správní orgán pochybil, pokud dospěl k závěru, že spatřuje společenskou škodlivost jednání žalobkyně mj. již v samotném porušení právní normy. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí reagoval na tuto námitku pouze tím způsobem, že neporozuměl tomu, v čem spatřuje žalobkyně dvojí přičítání, které není obecně v prostředí trestání dovoleno.

Krajský soud zde sice spatřuje určitý nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak nikoliv takový, aby vyvolal nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k určení výše sankce. Obecně k námitce žalobkyně krajský soud uvádí, že v názoru prvostupňového správního orgánu rezonuje formální pojetí správního deliktu, podle něhož je společenská škodlivost vyjádřena již v samotných formálních znacích skutkové podstaty správního deliktu. Doktrína a judikatura ovšem vychází obdobně jako v trestním právu hmotném spíše z pojetí formálně-materiálního, kdy společenská škodlivost doplňuje úvahu o vině vycházející z kvalifikace skutku pod formálně vyjádřenou zákonnou skutkovou podstatu, a uplatňuje se tak především v otázce hodnocení výše sankce. Pokud žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 – 68 (přístupný na www.nssoud.cz), pak se dopustila nesprávné interpretace tohoto judikátu, neboť jí citovaný právní názor se vztahoval na případ, kdy skutková okolnost spočívající v „opakovanosti“ protiprávního jednání byla správním orgánem využita k subsumpci protiprávního jednání pod kvalifikovanou skutkovou podstatu, a navíc ještě jako přitěžující okolnost při určení výše sankce. Jednalo se tedy o dvojí přičítání formálního znaku skutkové podstaty, nikoliv materiálního znaku. Takového postupu se prvostupňový orgán v posuzované věci nedopustil, a proto krajský soud považuje napadené rozhodnutí v otázce výše sankce za přezkoumatelné a souladné se základními zásadami správního trestání.

VI. Shrnutí a závěr

Lze tedy shrnout, žaloba byla shledána zčásti důvodnou, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v tom smyslu, že z něho není zřejmé, zda nebylo postupováno v rozporu se správní praxí, která mohla být založena stanoviskem Ministerstva financí ze dne 11. 5. 2006 a jímž žalobkyně argumentovala již v odvolacím řízení.

Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Jelikož krajský soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, zrušil je a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. To znamená, že žalovaný si musí nejprve zodpovědět otázku, zda byla založena předmětným

stanoviskem Ministerstva financí ze dne 11. 5. 2006 správní praxe, která ve vztahu k adresátům (provozovatelům spotřebitelských soutěží) založila legitimní očekávání. Pokud si na tuto otázku odpoví kladně, pak je zapotřebí vztáhnout tyto závěry na jednotlivé skutky žalobkyně popsaného ve výroku prvostupňového rozhodnutí s případným rozlišením těchto her podle konceptu, na němž byly založeny, a hodnotit tyto skutky individuálně. Pokud i za těchto okolností žalovaný shledá, že se žalobkyně uspořádáním předmětných spotřebitelských soutěží dopustila správního deliktu, pak je třeba při právní kvalifikaci soutěží pořádaných žalobkyní vycházet z interpretace pojmu „náhody“ v prostředí spotřebitelských soutěží, přičemž rozhodujícím znakem je zde nepochybně vnímání samotného účastníka soutěže („průměrného spotřebitele“), který určitým způsobem chápe principy dané soutěže a možnosti výhry. Závěrem krajský soud uvádí, že náhodný výběr nepochybně nemusí být náhodný tím způsobem, že se na výsledku hry vůbec nepodílí lidská vůle, ale musí obsahovat mechanismus nejistoty a prvek objektivitu výběru výherce.

VII. Náklady řízení

Žalobkyně nevyčíslila požadovanou náhradu nákladů řízení, přičemž ze spisu vedeného v předmětné věci vyplývá pouze náklad na zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Proto krajský soud rozhodl o povinnosti žalovaného nahradit náklady řízení žalobkyně v této výši.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 6. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu